

Sygn. akt III UK 43/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania M. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Szczecinie
z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 164/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r., III AUa 164/14, Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację ubezpieczonego M. W. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z dnia 16 stycznia 2014 r., VII U 4027/12, w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku ubezpieczony zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 57 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz prawa procesowego, to jest art. 286, art. 227 i art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony

uzasadnił potrzebą rozstrzygnięcia „kwestii o kluczowym znaczeniu” dla rozstrzygnięcia sprawy sprowadzającej się do pytania: „czy zadaniem lekarza orzecznika ZUS jest rozpoznać chorobę istniejącą w dacie wydawania decyzji o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, chociaż pacjent nie zgłaszał dolegliwości, czy właściwa diagnoza oznacza orzekanie ponad żądanie wniosku ubezpieczonego?”. Zdaniem skarżącego, lekarz orzecznik ZUS, jak również sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznający odwołanie od decyzji organu rentowego, powinni brać pod uwagę stan faktyczny (stan zdrowia ubezpieczonego) istniejący w chwili orzekania o prawie (o braku prawa) do renty z tytułu niezdolności do pracy. O istnieniu prawa do renty powinien z kolei decydować stan zdrowia ubezpieczonego istniejący w chwili wydania decyzji, „a nie to, czy ubezpieczony właściwie rozpoznał swoją chorobę i wskazał odpowiedni kierunek badań”. Ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania przez stwierdzenie, że skarżący nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a ponadto o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ubezpieczony wnoszący skargę w sprawie uważa, że powinna ona zostać rozpoznana z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istotnego problemu prawnego i wyjaśnienie, czy obowiązkiem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w trakcie badania osoby ubiegającej się o rentę z tytułu niezdolności do pracy, jest rozpoznanie choroby, która faktycznie istniała w dacie wydania przez organ rentowy decyzji w przedmiocie prawa do renty, a co do której to choroby ubezpieczony nie zgłaszał lekarzowi żadnych podejrzeń.

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu o wystąpieniu takiego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie jest w sprawie niezbędne. Wobec tego wskazane zagadnienie nie stanowi przesłanki przemawiającej za potrzebą przyjęcia skargi do rozpoznania. W istocie skarżący dąży bowiem do tego, aby Sąd Najwyższy - przy okazji rozpoznania tego środka zaskarżenia - określił (wyjaśnił, uściślił), jakie szczegółowe zadania odnośnie do badania stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie z ubezpieczeń społecznych spoczywają na lekarzu orzeczniku ZUS w trakcie prowadzonego przed organem rentowym postępowania w sprawie o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie nie jest jednak potrzebne w postępowaniu wszczynanym odwołaniem od decyzji organu rentowego, w którym sąd ubezpieczeń społecznych samodzielnie dokonuje ustaleń faktycznych miarodajnych do rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności sąd orzekający w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych o rentę z tytułu niezdolności do pracy we własnym zakresie dokonuje oceny stanu zdolności ubezpieczonego do pracy zarobkowej, posiłkując się dowodami z opinii biegłych specjalistów z różnych dziedzin medycyny (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2009 r., II UK 1/09, LEX nr 574538). Sąd ubezpieczeń społecznych nie jest w żadnym wypadku związany orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, a więc w tym kontekście udzielenie przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na sformułowane w skardze pytanie, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i dlatego nie stanowi okoliczności przemawiającej za potrzebą przyjęcia skargi do rozpoznania (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05 LEX nr 513003 oraz z dnia 3 października 2008 r., II UK 137/08, (LEX nr 513016).

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.